

KORNEI CIUKOVSKI

DOCTORUL AUMĂDOARE

(DUPĂ HUGH LOFTING)

Ilustrații de V. Cijikov

În românește de Nic. Iliescu

ARTHUR
retro

Partea întâi

CĂLĂTORIE ÎN ŢARA MAIMUŢELOR

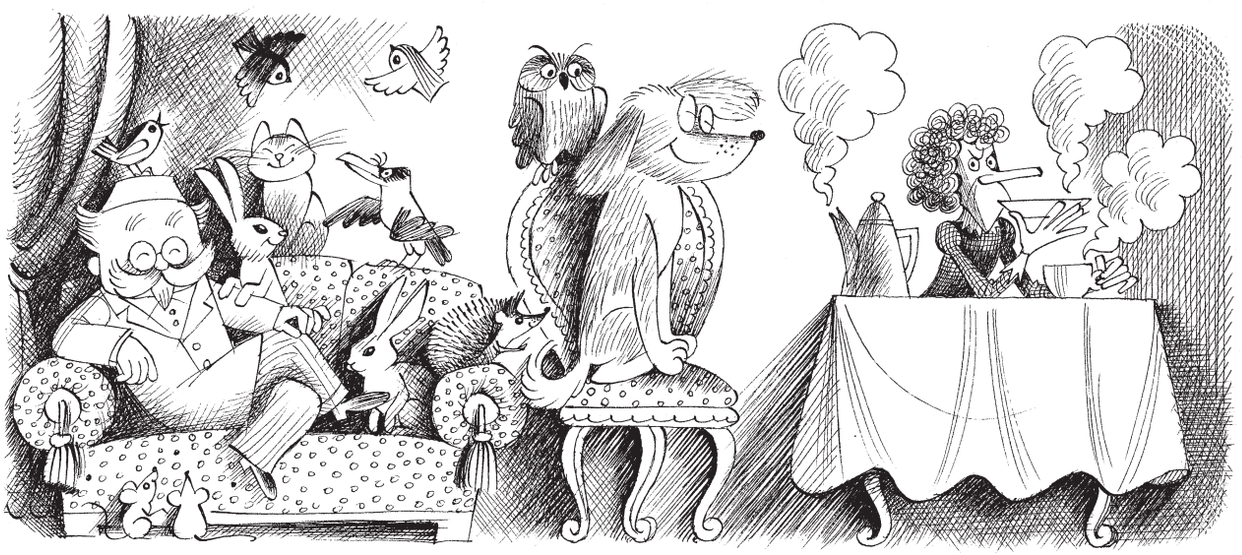

DOCTORUL ȘI ANIMALELE SALE

A fost odată un doctor tare cumsecade, care se numea Aumădoare. El avea o soră rea, pe care o chema Varvara.

Cel mai mult pe lume doctorul iubea animalele.

În camera lui avea iepuri, în dulap o veveriță, în bufet o cioară, pe divan un arici țepos, iar în cufăr niște șoricei albi.

Dar, dintre toate animalele sale, doctorul Aumădoare îndrăgise cel mai mult rața Kika, câinele Avva, purcelușul Groh-Groh, papagalul Carudo și cucuveaua Bumba.

Varvara, sora cea rea, era supărată foc pe doctor, din pricină că ținea în cameră atâtea animale.

— Să le alungi numaidecât! striga ea. Nu sunt bune decât să facă murdărie în casă. Eu nu vreau să trăiesc la un loc cu făpturile astea hidoase!

— Nu, Varvara, nu-s hidoase! zicea doctorul. Eu sunt foarte bucuros să le am pe lângă mine.

De pretutindeni veneau la doctor să se lecuiască păstori, pescari, tăietori de lemne, țărani. El le dădea leacuri și toți se înzdrăveneau numaidecât.

Dacă vreun băiețel din sat se lovea la mână sau se zgâria la nas, dădea fuga la Aumădoare și peste vreo zece minute îl vedeai, ca și când nimic nu se întâmplase, vesel și sănătos, jucându-se de-a prinselea cu papagalul Carudo, în vreme ce cucuveaua Bumba îl îmbia cu bomboane și mere.

Odată, la doctor veni un cal tare trist.

— Lama, vonoi, fifî, cucu! rosti calul încetișor.

Doctorul înțelese îndată că pe limba animalelor asta înseamnă: „Mă dor ochii. Dați-mi, vă rog, niște ochelari."

Doctorul învățase de mult să vorbească pe limba animalelor.

— Capuchi, canuchi! îi spuse el calului.

Pe limba animalelor asta înseamnă: „Luați loc, vă rog".

Calul se așeză. Doctorul îi puse o pereche de ochelari și durerea dispăru ca prin farmec.

— Ceaca! spuse calul și, fluturându-și coada, o porni la trap pe uliță.

„Ceaca" pe limba animalelor înseamnă „mulțumesc".

Curând doctorul Aumădoare dădu ochelari tuturor animalelor cu vederea slabă. Acum purtau ochelari și caii, și vacile, și pisicile, și câinii. Nici măcar ciorile cele bătrâne nu mai zburau din cuib fără să-și pună ochelarii.

Pe zi ce trecea, la doctor veneau tot mai multe viețuitoare.

Veneau broaște țestoase, vulpi și capre, cocori și vulturi.

Doctorul Aumădoare îi vindeca pe toți, dar nu lua bani de la nimeni. Ce bani puteau să aibă broaștele țestoase și vulturii!

Curând, în pădure apărură asemenea anunțuri:

Pe zi ce trecea la doctor veneau

tot mai multe vieţuitoare.

DOCTORU-AUMĂDOARE
A DESCHIS SPITAL.
VINDECĂ DE BOALĂ
ORICE ANIMAL!

Le atârnaseră în copaci Vania și Tania, copiii vecinilor, pe care doctorul îi vindecase cândva de scarlatină și pojar. Ei îl iubeau tare mult pe doctor și îl ajutau cu plăcere.

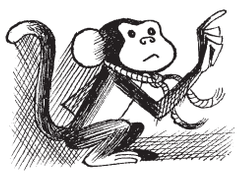

MAIMUȚA CICI

Într-o seară, când toate animalele se culcaseră, cineva bătu la ușă.

— Cine-i acolo? întrebă doctorul.

— Eu sunt, răspunse un glas firav.

Doctorul deschise ușa și în cameră intră o maimuță tare slabă și murdară. El o așeză pe divan și o întrebă:

— Ce te doare?

— Grumazul, răspunse ea și începu să plângă.

Abia atunci doctorul băgă de seamă că maimuța avea o funie legată de gât.

— Am fugit de la flașnetarul cel rău, spuse maimuța și se puse din nou pe plâns. Flașnetarul mă bătea, mă chinuia și mă târa peste tot după el, legată de funie.

Doctorul luă foarfecele, tăie funia, apoi unse grumazul maimuței cu o pomadă miraculoasă și durerile dispărură ca prin minune. Pe urmă îmbăie maimuța într-o copaie și îi dădu să mănânce.

— Rămâi la mine, maimuțico, spuse el. Nu vreau să te mai chinuiască nimeni.

Maimuța era teribil de fericită. Dar, în vreme ce stătea la masă și ronțăia nucile pe care i le dăduse doctorul, în cameră năvăli flașnetarul cel rău.

